

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3934/2019
17.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Младеновић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Лесковцу, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 26/2019 од 22.04.2019. године, у седници већа одржаној 17.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 26/2019 од 22.04.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог у Нишу Гжрр 26/2019 од 22.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу Прр 744/18 од 15.10.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да му на име новчаног обештећења за неимовинску штету која је изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету стечаја Ст. 37/2010, као и поступцима који су му претходили исплати износ од 800 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије са законском затезном каматом од дана пресуђења, односно 21.03.2018. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке је одбијен као неоснован вишак тужбеног захтева. Ставом трећим изреке је својен тужбени захтев па је обавезана тужена да на име накнаде имовинске штете тужиоцу исплати износ од 531.900,02 динара, а који износ је утврђен у поступку стечаја Ст.бр.37/2010 са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате, а ставом четвртим изреке је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 40.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Апелациони суд у Нишу је пресудом Гжрр 26/2019 од 22.04.2019. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у ставу трећем и четвртом изреке, а ставом другим изреке је преиначио првостепену пресуду у ставу првом изреке и обавезао тужену да тужиоцу на име новчаног обештећења за неимовинску штету која је изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету стечаја Ст. 37/2010, као и поступцима који су му претходили исплати износ од 300 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом почев од дана првостепеног пресуђења па до исплате, док је за вишак до досуђеног износа првостепеном пресудом са законском затезном каматом тужбени захтев одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, става првог изреке, тужена је благовремено, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке, као и обавези да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуде у предмету Маринковић и други против Србије; предмету Качапор и други против Србије и другим) и пракси Уставног суда (одлуке Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године; Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и друге).

С`тога, без обзира на судске одлуке приложене уз ревизију, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Такође, нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради новог тумачења права - одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року о објективној одговорности тужене државе за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, чланова 155. и 172. став 1. Закона о облигационим односима о умањењу имовине (обичној штети) и одговорности тужене за незаконит и неправилан рад њених органа, те одредби члана 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије којима је сваком гарантовано право на имовину.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд утврдио је да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору је поднета 19.05.2017. године, а правноснажна побијена пресуда је донета 22.04.2019. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела – висина досуђене накнаде имовинске штете у износу од 531.900,02 динара очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, применом члана 403. став 3. и 413. ЗПП је одлучено као у ставу другом изреке решења.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић